

Ramazanın Ruhunu Anlamak

— safdeha · 06 Mayıs 2020

Ramazanda ki oruçla, kısaca bir cennet provası yapıyoruz. Açlıkla yokluğu, ibadetle kulluğu, her nefesimizde ilahi aşkı tadıyoruz. Öyle bir an geliyor ki, açlıktan dolayı vücudumuzda yük azalıyor ve kendimizi hafif hissediyoruz. Nefes almak kolaylaşıyor, varlığın ve nimetlerin kıymetini anlıyoruz. Sanki kanatlarını açmış parmak uçlarını kaldırmış uçmaya hazır kuşlar gibiyiz. Uçmak, sahi insanın neden kanadı yok ki... Bir yerden bir yere uçarak gitmek olabilseydi ne ata, ne arabaya ne de yata ihtiyacımız olurdu. Harika da olurdu. Ancak mevlam bizi yerçekimin gücüyle yere bağlamış, vücudumuzun yükünü kaldırmıyoruz. Toprağa basıyoruz, hani bir zaman altına girip, gelecek nesillere kök olacağımız toprağa.... İnsan kabriyle baş başa kalıyor böylece, unutmuyor nereye gideceğini kıyamete kadar kalacağımız toprağı... O toprak ebedi istirahatta bizi besleyeceği gibi, yaşarken de onun verdikleriyle beslenerek yaşama devam ediyoruz. havada insanı yaşatacak ne var ki... Uçsaydık bunu zevk ve eğlence adına yapardık. Bir yerden bir yere gitmek için araç olurdu belki. Toprağa ayağımız değmediği içinde, toprağın bize verdiği dersi tınmazdık. Toprak bize ders veriyor, geleceksin diyor bana eninde sonunda. Bu yüzden ne zaman günah işlesek, tövbe kapısını aralıyoruz. Kulluğumuzu hatırlıyoruz. Büyüklelenmiyoruz, kibirlenmiyoruz. Yoksa oruç, bir diyet yapma gibi görülecek bir şeyde değil... Açlığın içinde, yokluğu gösteren ve dünyanın bir emanet olduğunu işaret eden bir fenere baktrıyor bizi. Aç kalırken, namaz kılıyor, ilahiler söylüyor, Kur'an okuyor, salavat getiriyoruz. Nimeti vereni tesbihlerimizde övüyoruz. Fatıha süresinde dendiği gibi Allah'tan başka bu dünyada övgüye layık hiç bir varlık yok. Her şey yaratılmış ve zamanı geldiğinde biz onu keşfediyor ve kullanıyoruz. Tıpkı İdris peygamberin terziliği, Davut peygamberin demiri işlemesi ve zırh yapması gibi... Mevla okumayı bilmeyen Peygamber efendimize oku diyor ilk ayetiyle... Sonra tüm insanlık okumaya başlıyor ve okudukça Mevlanın yarattıklarını keşfediyoruz. Allah ilham vermese ve insanda da gayret olmasa neyi keşfederiz, neyi yazarız, neyi kurgularız ki... İşte düşünce ekseninde açlık, görmeyen gözü açıyor, Mevlam kibiri ve kini yok ettiriyor, yalnızca sevgiyi ve kardeşliği bize ilham ediyor. Yaşadığımız on bir ay içinde göğsümüzü daraltan ve yanlışları yaşadığımız günahlarımızdan tövbe ederek, kalbimize neşe veriyor. Yalnızca Allah'a kul olduğumuzu, olmazsa olmaz başka bir olgunun, düşüncenin, kuramın olamayacağını bize yaşıyor. Hani Ramazan bitse, yine aynılarını yaşarsanız mutluluğunuz devam edecek diyor. Yine sevecek ve kardeşliğiniz devam edecek diyor. Dünya hayatı içinde israftan kaçıyor, var olan ekmeğinizi ve artan yemeğinizi çöpe atmıyor ve onu ihtiyacı olanla paylaşıyorsunuz. Her fazlalığınızı hakkı olana veriyorsunuz sadaka olarak. Malınızın zekatını vererek onu da temizliyor ve bereketlendiriyorsunuz. Görüyorsunuz ki, daha fazla kazanmışsınız ve huzurla onu harcıyorsunuz. Allah bize nimetlerini vermese biz yaşayabilir miyiz ruhumuzda aç, aç... Artık açlığa değil, yokluğa koşuyoruz kalp kapısından kabrimize girer gibi...Saffet Kuramaz

Beğen